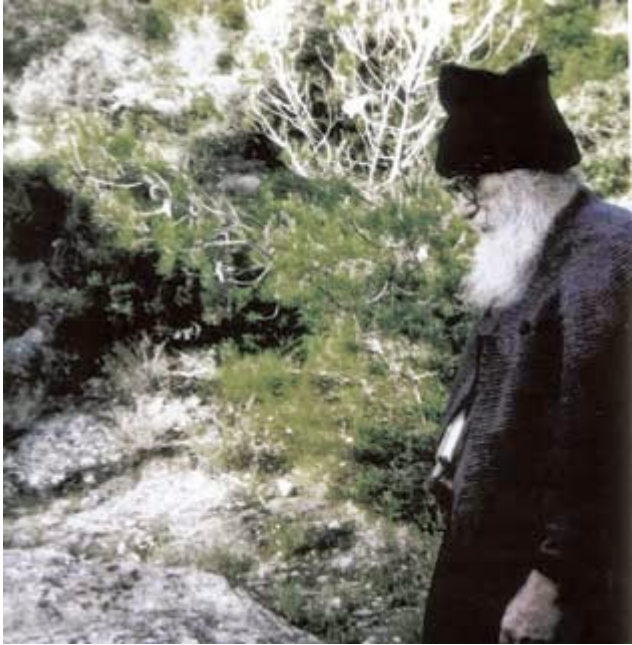

«Η εκκλησία είναι ο επί γης Παράδεισος » - Οσίου Πορφυρίου του Κausοκαλυβίτου

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Αγ. Πορφύριος Κausοκαλυβίτης](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Με τη λατρεία του Θεού, ζεις στον Παράδεισο. Άμα γνωρίσεις και αγαπήσεις τον Χριστό, ζεις στον Παράδεισο. Ο Χριστός είναι ο Παράδεισος. Ο Παράδεισος αρχίζει από δω. Η Εκκλησία είναι ο επί γης Παράδεισος, ομοιότατος με τον εν ουρανοίς. Ο Παράδεισος, που είναι στον ουρανό, ο ίδιος είναι κι εδώ στη γη. Εκεί όλες οι ψυχές είναι ένα, όπως η Αγία Τριάδα είναι τρία πρόσωπα, αλλά είναι ενωμένα κι αποτελούν ένα.

Κύριο μέλημά μας είναι να αφοσιωθούμε στον Χριστό, να ενωθούμε με την Εκκλησία. Αν μπούμε στην αγάπη του Θεού, μπαίνουμε στην Εκκλησία. Αν δεν μπούμε στην Εκκλησία, αν δεν γίνουμε ένα με την εδώ, την επίγεια Εκκλησία, υπάρχει φόβος να χάσουμε και την επουράνια. Κι όταν λέμε επουράνια, μη νομίζουμε ότι θα βρούμε στην άλλη ζωή κήπους με λουλούδια, βουνά και νερά και πουλιά. Δεν έχει εκεί τις επίγειες ομορφιές, είναι κάτι άλλο, κάτι πολύ υψηλό. Αλλά για να πάμε στο κάτι άλλο, πρέπει να περάσουμε απ' αυτά, απ' τις γήινες εικόνες κι ομορφιές.

Όποιος ζει τον Χριστό, γίνεται ένα μαζί Του, με την Εκκλησία Του, ζει μια τρέλα! Η ζωή αυτή είναι διαφορετική απ' τη ζωή των άλλων ανθρώπων. Είναι χαρά, είναι φως, είναι αγαλλίαση, είναι ανάταση. Αυτή είναι η ζωή της Εκκλησίας, η ζωή του Ευαγγελίου, η Βασιλεία του Θεού. «Η Βασιλεία του Θεού εντός ημών εστίν»¹.

Έρχεται μέσα μας ο Χριστός κι εμείς είμαστε μέσα Του. Και συμβαίνει όπως μ' ένα κομμάτι σίδηρο, που, τοποθετημένο μες στη φωτιά, γίνεται φωτιά και φως• έξω απ' τη φωτιά, πάλι σίδηρος σκοτεινός, σκοτάδι.

Στην Εκκλησία γίνεται η θεία συνουσία, γινόμαστε ένθεοι. Όταν είμαστε με τον Χριστό, είμαστε μέσα στο φως• κι όταν ζούμε μέσα στο φως, εκεί δεν υπάρχει σκότος. Το φως, όμως, δεν είναι παντοτινό• εξαρτάται από μας. Συμβαίνει όπως με το σίδηρο, που έξω απ' τη φωτιά γίνεται σκοτεινός. Σκότος και φως δεν συμβιβάζονται. Ποτέ δεν μπορεί να έχουμε σκοτάδι και φως συγχρόνως. Η φως η σκότος. Όταν ανάψεις το φως, πάει το σκότος.

Για να διατηρήσουμε την ενότητά μας, θα πρέπει να κάνουμε υπακοή στην Εκκλησία, στους επισκόπους της. Υπακούοντας στην Εκκλησία, υπακούουμε στον ίδιο τον Χριστό. Ο Χριστός θέλει να γίνουμε μία ποιμνη μ' έναν ποιμένα².

Να πονάμε για την Εκκλησία. Να την αγαπάμε πολύ. Να μη δεχόμαστε να κατακρίνουν τους αντιπροσώπους της. Στο Άγιον Όρος το πνεύμα που έμαθα ήταν ορθόδοξο, βαθύ, άγιο, σιωπηλό, χωρίς έριδες, χωρίς καυγάδες και χωρίς κατακρίσεις. Να μην πιστεύουμε τους ιεροκατηγόρους. Και με τα μάτια μας να δούμε κάτι αρνητικό να γίνεται από κάποιον ιερωμένο, να μην το πιστεύουμε, ούτε να το σκεφτόμαστε, ούτε να το μεταφέρουμε. Το ίδιο ισχύει και για τα λαϊκά μέλη της Εκκλησίας και για κάθε άνθρωπο. Όλοι είμαστε Εκκλησία. Όσοι κατηγορούν την Εκκλησία για τα λάθη των εκπροσώπων της, με σκοπό δήθεν να βοηθήσουν για τη διόρθωση, κάνουν μεγάλο λάθος. Αυτοί δεν αγαπούν την Εκκλησία, ούτε βέβαια τον Χριστό. Τότε αγαπάμε την Εκκλησία, όταν με την προσευχή μας αγκαλιάζουμε κάθε μέλος της και κάνουμε ο,τι κάνει ο Χριστός. Θυσιαζόμαστε, αγρυπνούμε, κάνουμε το παν, όπως Εκείνος, ο οποίος «λοιδορούμενος ουκ αντελοιδώνει, πάσχων ουκ ηπείλει»³.

Να προσέχουμε και το τυπικό μέρος. Να ζούμε τα μυστήρια, ιδιαίτερα το μυστήριο της Θείας Κοινωνίας. Σ' αυτά βρίσκεται η Ορθοδοξία. Προσφέρεται ο Χριστός στην Εκκλησία με τα μυστήρια και κυρίως με τη Θεία Κοινωνία.

Η θρησκεία μας είναι η θρησκεία των θρησκειών, η εξ αποκαλύψεως, η πραγματική, η αληθινή θρησκεία. Οι άλλες θρησκείες είναι ανθρώπινες, κούφιας. Δε γνωρίζουν το μεγαλείο του Τριαδικού Θεού. Δε γνωρίζουν ότι ο σκοπός μας, ο προορισμός μας, είναι να γίνουμε θεοί κατά χάριν, να ομοιωθούμε με τον Θεό τον Τριαδικό, να γίνουμε ένα μ' Εκείνον και μεταξύ μας. Αυτά οι άλλες θρησκείες δεν τα γνωρίζουν. Ο απώτερος σκοπός της θρησκείας μας είναι το «ίνα ώσιν εν». Εκεί ολοκληρώνεται το έργο του Χριστού. Η θρησκεία μας είναι αγάπη, είναι έρωτας, είναι ενθουσιασμός, είναι τρέλα, είναι λαχτάρα του θείου. Είναι μέσα μας όλ' αυτά.

Είναι απαίτηση της ψυχής μας η απόκτησή τους.

Για πολλούς, όμως, η θρησκεία είναι ένας αγώνας, μια αγωνία κι ένα άγχος. Γι' αυτό πολλούς απ' τους «θρήσκους» τους θεωρούνε δυστυχισμένους, γιατί βλέπουνε σε τι χάλια βρίσκονται. Κι έτσι είναι πράγματι. Γιατί αν δεν καταλάβει κανείς το βάθος της θρησκείας και δεν τη ζήσει, η θρησκεία καταντάει αρρώστια και μάλιστα φοβερή. Τόσο φοβερή, που ο άνθρωπος χάνει τον έλεγχο των πράξεών του, γίνεται άβουλος κι ανίσχυρος, έχει αγωνία κι άγχος και φέρεται υπό του κακού πνεύματος. Κάνει μετάνοιες, κλαίει, φωνάζει, ταπεινώνεται τάχα, κι όλη αυτή η ταπείνωση είναι μια σατανική ενέργεια. Ορισμένοι τέτοιοι άνθρωποι ζούνε τη θρησκεία σαν ένα είδος κολάσεως. Μέσα στην εκκλησία κάνουν μετάνοιες, σταυρούς, λένε, «είμαστε αμαρτωλοί, ανάξιοι». Και μόλις βγούνε έξω, αρχίζουν να βλαστημάνε τα θεία, όταν λίγο κάποιος τους ενοχλήσει. Φαίνεται καθαρά ότι υπάρχει στο μέσον δαιμόνιο.

Στην πραγματικότητα, η χριστιανική θρησκεία μεταβάλλει τον άνθρωπο και τον θεραπεύει. Η κυριότερη, όμως, προϋπόθεση για να αντιληφθεί και να διακρίνει ο άνθρωπος την αλήθεια είναι η ταπείνωση. Ο εγωισμός σκοτίζει το νου του ανθρώπου ανθρώπου, τον μπερδεύει. Τον οδηγεί στην πλάνη, στην αίρεση. Είναι σπουδαίο να κατανοήσει ο άνθρωπος την αλήθεια. [...]

Όσοι αρνούνται την αλήθεια είναι άρρωστοι ψυχικά. Είναι σαν τα άρρωστα παιδιά, που, επειδή τους έλειψαν οι γονείς η χώρισαν η μάλωσαν, έγιναν απροσάρμοστα. Και στις αιρέσεις πάνε όλοι οι μπερδεμένοι. Μπερδεμένα παιδιά μπερδεμένων γονέων. Όμως όλοι αυτοί οι μπερδεμένοι και απροσάρμοστοι έχουν ένα σθένος και μια επιμονή και κατορθώνουν πολλά πράγματα. Υποτάσσουν τους νορμάλ και τους ήσυχους ανθρώπους, διότι επηρεάζουν κι άλλους όμοιούς τους και υπερτερούν και στον κόσμο, γιατί αυτοί είναι πιο πολλοί και βρίσκουν οπαδούς. Υπάρχουν κι άλλοι, που, ενώ δεν αρνούνται την αλήθεια, εν τούτοις είναι μπερδεμένοι κι άρρωστοι ψυχικά.

Η αμαρτία κάνει τον άνθρωπο πολύ μπερδεμένο ψυχικά. Το μπερδεμα δεν φεύγει με τίποτε. Μόνο με το φως του Χριστού γίνεται το ξεμπερδεμα. Την πρώτη κίνηση την κάνει ο Χριστός. «Δεύτε προς με πάντες οι κοπιώντες...»⁴. Μετά εμείς οι άνθρωποι αποδεχόμαστε αυτό το φως με την αγαθή μας προαίρεση, που την εκφράζουμε με την αγάπη μας απέναντί Του, με την προσευχή, με τη συμμετοχή στη ζωή της Εκκλησίας, με τα μυστήρια.

Πολλές φορές ούτε ο κόπος, ούτε οι μετάνοιες, ούτε οι σταυροί προσελκύουν τη χάρι. Υπάρχουν μυστικά. Το ουσιαστικότερο είναι να φεύγεις απ' τον τύπο και να πηγαίνεις στην ουσία. Ο,τι γίνεται, να γίνεται από αγάπη.

Η αγάπη εννοεί πάντα να κάνει θυσίες. Σ' ο,τι κάνεις αγγάρια⁵, κλωτσάει η ψυχή, αντιδρά. Η αγάπη ελκύει τη χάρι του Θεού. Όταν έλθει η χάρις, έρχονται τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος. «Ο δε καρπός του Πνεύματος έστιν αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, αγαθωσύνη, πίστις, πραότης, εγκράτεια»⁶. Αυτά είναι που πρέπει να έχει μια υγιής ψυχή εν Χριστώ.

Ο άνθρωπος με τον Χριστό γίνεται χαριτωμένος και ζει έτσι πάνω απ' το κακό. Το κακό γι' αυτόν δεν υπάρχει. Υπάρχει μόνο το αγαθό, ο Θεός. Δεν μπορεί να υπάρχει κακό. Δηλαδή, εφόσον έχει το φως, δεν μπορεί να έχει σκοτάδι. Ούτε μπορεί να τον καταλάβει το σκοτάδι, διότι έχει το φως.

ΠΗΓΗ : «Βίος και λόγοι Γέροντος Πορφυρίου Καυσοκαλυβίτου», εκδ. Ιεράς Μονής Χρυσοπηγής,
Χανιά 2003, σσ. 194-203.

1. Πρβλ. Λουκ. 17, 21.

2. Πρβλ. Ιωάν. 10, 16.

3. Α Πέτρ. 2, 23

4. Ματθ. 11, 28.

5. Αγγάρια: ως αγγαρεία.

6. Γαλ. 5, 22-3.